

LBRIS

We know
books

OANA NICOLAU

Iubirea la imperfect

O poveste adevărată
despre adulter și psihoterapie

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Cuprins

Marc	9
CAPITOLUL 1 Chimia	13
CAPITOLUL 2 Începutul	31
CAPITOLUL 3 Preludiul	43
CAPITOLUL 4 Mărturisirea	51
CAPITOLUL 5 Iubirea la imperfect	63
CAPITOLUL 6 Jocul	79
CAPITOLUL 7 Femeia	85
CAPITOLUL 8 Neîncheiat	95
CAPITOLUL 9 Trofeul	109
CAPITOLUL 10 Reîntâlnirea	121
CAPITOLUL 11 Ce este iubirea?	135
CAPITOLUL 12 Cafea cu gust de... adevăr	147
CAPITOLUL 13 Natura umană	159
CAPITOLUL 14 Scrisoarea	169
CAPITOLUL 15 Competiția	183

CAPITOLUL 16 În sfârșit, asumarea	189
CAPITOLUL 17 Frica.....	195
CAPITOLUL 18 Parisul, printre fluturii din stomac....	203
CAPITOLUL 19 „Ești un prost”.....	211
CAPITOLUL 20 Eu.....	217
Ce m-a inspirat.....	220
<i>Mulțumiri</i>	221

Marc

În fața mea, pe canapeaua din cabinet, se așază un bărbat. Ne evaluăm scurt din priviri, curioși amândoi să descoperim cine suntem. Aflu destul de repede că este cunoscut în mediul de afaceri românesc și, fără să fac abstracție de cuvintele lui, sunt atentă și la alte detalii: este îngrijit, poartă o ținută casual, în culori deschise, bleu și crem. O combinație plăcută, fără vreun accesoriu care s-o completeze însă. Nu are nici măcar verighetă, după care m-am uitat în primul rând, sau ceas. Curat, emană prospețimea aceea după ce tocmai ai făcut duș, unghiile îngrijite, cămașa perfect călcată.

Continui să-l privesc discret, mă întreb cine este el, dincolo de ce îmi povestește. Înalt, cu un corp athletic, evident întreținut prin diverse activități sportive, nu genul musculos care trage de fiare la sală. Tipul acela care nu trece neobservat, însă fără să facă vreun efort anume. Are o frumusețe aparte, pe care o descoperi mai mult din atitudine decât din trăsăturile fizice. Afișează, de cele mai multe ori, un zâmbet plăcut, seducător, pe care l-am asociat automat cu un soi de siguranță. Părul brunet, barba tunsă scurt și tenul ușor măsliniu fac din el o combinație reușită între occidental și oriental. Privirea lui, prin ochii negri, mari, fie te îngheață, fie te topește. La Marc nu

prea există cale de mijloc și am înțeles asta până la finalul primei ședințe.

Fără să cunosc mai nimic despre el, fără să știu ce l-a adus la mine, gândurile au început să mi se rostogolească. „Cred că femeile se simt atrase de el, pentru încrederea asta pe care le-o transmite. Oare cât de reală este? Cât din ce vrea să arate este despre el și cât este despre ce își dorește să vadă ceilalți la el?” De fapt, primul gând pe care l-am avut atunci, în primele treizeci de secunde, a fost că va fi provocator lucrul cu el. Dar m-am înșelat. A fost mai mult de atât. Pentru că am învățat împreună cu el lecții pe care le credeam deja învățate. Despre răbdare, înțelegere, toleranță, iertare și iubire. Despre neputință, vinovăție, frică, greșeli, furie și, din nou, iubire.

Pentru Marc, terapia a fost o călătorie fascinantă către maturizarea lui, ca om și ca bărbat într-o relație. Iar pentru mine a fost o călătorie minunată de descoperire a unei iubiri într-un mod atipic, neacceptat de societate. Cel puțin, nu în cea în care trăim. O iubire complicată, dar frumoasă, pe care visezi să o simți prin toți porii, măcar pentru o clipă, oricât de efemeră și de defectă ar părea.

Divorțat de curând, tatăl a doi copii, Marc se află într-o relație ascunsă, teribil de zbuciumată și totuși cea mai „ne bună de frumoasă” relație pe care a cunoscut-o până atunci, așa cum el însuși descrie într-un mod haotic ceea ce are cu Silvia. Un adulter cu o ea, soție și mamă, care a scos la suprafață forme ascunse ale unor sentimente greu de transpus în cuvinte, dar pe care eu le-am tradus ca fiind *cea mai incitantă poveste de dragoste pe care am întâlnit-o.*

Mi-a mărturisit că îi place să scrie, „să își așeze gândurile pe hârtie”. Spune că asta îl liniștește și-l ajută să „facă lumină” în mintea lui. M-a surprins plăcut (de data aceasta), pentru că nu prea am întâlnit bărbați cu deschiderea de a scrie într-un jurnal. Aveam să descopăr mai târziu că Marc avea o plăcere, aș spune diabolică, să surprindă (de multe ori neplăcut). Prin vorbe, gesturi și acțiuni. Un mecanism pe care urma să îl descoasem până la ultimul firicel. Cel puțin, așa mi-am propus. Ce a ieșit, o să vezi pe parcursul lecturii.

Am inserat, pe alocuri, o parte dintre scrierile lui, materiale care ne-au fost utile în terapia noastră. Te vor ajuta și pe tine, cititorule, să-l cunoști pe Marc și, odată cu el, să descoperi acest melanj interzis, erotic și pasional, dintre un *el* și o *ea*.

Avem această obișnuință de a judeca. Oamenii, în general, nu doar acțiunile lor. Pare ușor când citim în cărți despre non-judecată, dar este al naibii de greu să punem în practică. Privim către ceilalți prin filtrele convingerilor pe care le avem și construim șabloane despre bine și rău, despre permis și nepermis; experiențele pe care le-am trăit de-a lungul vieții, sistemul de valori care ne reprezintă și percepțiile pe care ni le-am dezvoltat ne ghidează în tot ceea ce facem și suntem ca indivizi și ca un tot în bula în care alegem să trăim, astfel că orice iese din sfera noastră de adevăr devine pentru mintea noastră o judecată.

Povestea pe care urmează să o citești este una reală, a unor oameni reali, și te încurajez s-o parcurgi

cu dorință, dar și cu o curiozitate de a descoperi motivele care stau în spatele acțiunilor. Te invit să lași judecata la o parte și să vezi durerea și bucuria lor de a se iubi. Este posibil să găsești răspuns la unele întrebări care te macină, învățături pe care le poți integra în viața ta, pentru o mai bună înțelegere a propriei persoane sau a celor din jurul tău.

Marc este un exemplu care întruchipează frământările din spatele unui sentiment care pare natural, simplu de atins sau de simțit, și pe care îl rostim de multe ori din inerție. Iubirea, după care tânjim cu toții, cea care ne face să ne simțim vii, importanți sau împliniți, dar care ne și sperie uneori sau ne dă puteri nebănuite. Atunci când avem curajul să ne lăsăm ghidați de ea.

Tu cum ești când iubești?

CAPITOLUL 1

Chimia

Urcam scările în urma ei și o priveam uluit. Încercam în zadar să-mi coordonez pașii pe treptele din fața mea, pentru că privirea mea era hipnotizată. Formele ei, conturate în rochia strâmtă, de un albastru electric, mă atrăgeau tot mai aproape, într-o încercare inconștientă de a o atinge.

Speram să fie o greșeală, să nu fie ea cea cu care urma să am întâlnire. Speram să fie o colegă, care avea doar rolul să mă conducă. Altfel, știam de atunci că va fi mai mult decât o simplă întâlnire de afaceri.

Am ajuns la unul dintre birourile de la un oarecare etaj. Mergeam teleghidat în urma ei, fără să văd nimic altceva în jur.

— Te așteptam, mă bucur că în sfârșit reușim să ne vedem. Au trecut luni bune de când ne tot planificăm întâlnirea, mi-a spus în timp ce m-a invitat să iau loc.

Da, și eu mă bucuram și în același timp mă îngrozeam. De gândurile perverse din mintea mea. Am o imaginație bolnavă, în general, dar în momentul ăla depășea orice cunoscusem până atunci.

S-a întins peste masă să ia un pix dintr-un suport și m-a privit pentru o secundă. Am văzut cum a roșit și s-a grăbit să se scuze:

— E cam cald aici, nu ți se pare?

Nu, nu mi se părea, chiar era foarte cald. Simțeam că iau foc, dar sigur că temperatura din cameră nu avea nicio legătură cu asta.

— Vrei să deschid geamul? am întrebat-o.

O priveam fascinat de frumusețea ei, de buzele pline și de ochii discret conturați doar cu rimel.

— Te rog, mi-a răspuns în timp ce și-a dat la o parte o șuviță de pe obraz.

Mereu am fost atras de femeile cu părul scurt. Ea însă are părul lung, bogat, un amestec de blond cu nuanțe de gri. Era proaspăt spălat, pentru că îi simțeam mirosul plăcut. Mă întrebam, surprins de dilema din capul meu, de ce naiba nu m-am bucurat până acum de părul femeilor din viața mea. O prostie, știu, dar în timp ce o priveam, absorbit de ea, de vocea ei, de felul în care se tot foia pe scaun, mi-am dat seama că nu m-am uitat niciodată la o femeie așa cum o făceam atunci. Șuvița de păr, ridul din colțul ochilor, roșeața din obraji, pistrii de pe nas. Am ales de multe ori să rămân superficial și cred că am pierdut mult, orbit de șabloanele sofisticate din capul meu. Acolo, cu ea, în acel moment, am decis să nu mai fac aceleași greșeli. Pe ea vreau s-o văd, s-o cunosc cu totul, mi-am spus în sinea mea, ca o promisiune de care intenționez să mă țin.

Am început să vorbim despre afaceri – practic, motivul care ne-a adus față în față. O colaborare

pentru un proiect important pentru amândoi. Pentru câteva momente, a părut că totul a revenit la normal, că gândurile alea nebune din capul meu se liniștiseră și reușeam să mă concentrez pe dialogul nostru formal. Nu am habar cum s-a întâmplat, dar în scurt timp am schimbat subiectul. Eu, ea, nici nu mai contează. Am început să povestim despre tot felul de întâmplări din copilăriile noastre, apoi despre planurile noastre de viitor și, evident, despre familiile noastre. Râdea și-și tot aranja părul, într-un fel care mă făcea să-mi doresc s-o am atunci, acolo, pe biroul care ne despărțea. Erau secunde bune în care nu reușeam să ascult ce îmi spunea, pentru că mintea mi-era ocupată cu scenariile nu tocmai cuviincioase pe care le derula. Privirile noastre se tot intersectau, se căutau, jucăușe și flămânde de atenție. De fiecare dată când se întâmpla, mă traversa un sentiment foarte puternic, greu de descris. Unii îi spun chimie și poate că asta era, pentru că îmi simțeam corpul inundat de formule chimice complexe, prin toate senzațiile pe care le trăiam.

La sfârșitul primei noastre ședințe, l-am rugat pe Marc să îmi scrie povestea lor de început. Îmi era clar că era mult și complicat ce se întâmplase între ei, că ar fi fost nevoie de multe ședințe ca să reușim să ordonăm toate informațiile, dar, dincolo de asta, voiam să-l las să își amintească. Voiam să trăiască din nou emoțiile începutului, voiam să-l ajut să vadă mai bine cum a fost pentru el și cum se simte acum, la câteva luni distanță.

Trecuseră vreo trei ore, afară era întuneric deja și mi-am amintit că ar fi trebuit să ajung la o altă întâlnire. Oricum, nimic nu mi se părea mai important decât să fiu și să rămân acolo cu ea.

— Cred că este timpul să ne luăm rămas-bun, a spus, într-o încercare forțată de a încheia întâlnirea mult prea încărcată de trăirile noastre, dar fără să simt că asta își dorea cu adevărat.

— Sper să ne revedem curând, am zis dintr-o suflare, deși acest curând mi-ar fi plăcut să fie chiar în secunda următoare.

— Sigur că da, mi-a spus zâmbind, cu o ușoară timiditate.

— Ca să terminăm ce am început, am completat eu, în timp ce m-am îndreptat spre ușă.

— Te referi la discuția referitoare la colaborarea noastră, nu-i așa?

Mi-a făcut semn cu ochiul și apoi a bufnit-o râsul.

Am privit-o doar, fără să mai spun nimic, iar ea s-a simțit stânjenită de lipsa mea de reacție. Știu. Însă am savurat din plin momentul. Îmi plăcea, parcă, s-o chinui, în felul acela provocator pe care tânjeam să-l duc până departe, către erotic și pasional. Simțeam că undeva în adâncul ei asta aștepta, ca și când ar fi fost ceva care i-a lipsit dintotdeauna. Mă fascina, mă incita și mă invita, fără să spună vreun cuvânt, s-o descopăr și mai mult. Era o parte ascunsă în ea care urla să fie scoasă la suprafață.

Ne-am strâns mâinile în semn de salut. A fost o atingere, o primă atingere, care ne-a făcut pe

amândoi să ne simțim plini de dorință. Îi simțeam pielea fină cum tremura sub atingerea mâinii mele. Încerca să ascundă asta. Am fixat-o cu privirea, i-am strâns mâna puternic, voiam să-i spun că este în regulă, că și eu simt și mă simt la fel, că este o nebunie frumoasă și putem să ne bucurăm de ea. I-am zâmbit doar și s-a relaxat. Am văzut în ochii ei confirmarea și mi-a fost suficient.

M-am urcat în mașină și am dat drumul tare la muzică, cu speranța că nu îmi voi mai auzi propriile gânduri. Era o confruntare în mintea mea: partea din mine care s-ar fi întors cu viteză și partea din mine care îmi spunea să mă potolesc, să nu merg mai departe. Abia ce-am cunoscut-o. Femeia asta era soție și mamă a doi copii și părea să aibă o viață bună și liniștită. Mi-am spus încontinuu: „Marc, nu te duce acolo, Marc, oprește-te, Marc, nu e OK să faci asta, Marc...”

Nu a câștigat niciuna dintre părțile minții mele. Am condus în noapte, cu speranța că a doua zi voi avea o gândire mai clară.

Ne-am revăzut după o lună de așteptare care mie mi s-a părut infernal de lungă. Căutam pretexte să îi scriu, așteptam cu sufletul la gură să îmi răspundă, mă opream și încercam în zadar să-mi iau gândul de la ea.

Marc își povestea frumos emoțiile. În scris, aproape niciodată cu voce tare. Erau acolo, în interior, era conștient de ele, dar nu-și dădea voie să le scoată la suprafață. Se prefăcea că nu există, pentru

că voia să se protejeze. De suferință, de vinovăție, de teama că ar putea să greșească.

Ne-am întâlnit cu același scop, să punem la punct detaliile colaborării. S-a ales praful de afacere, pentru că...

— Mă bucur să te revăd, mi-a spus în timp ce mi-a întins mâna.

Mi-a zâmbit larg, într-un mod familiar, care m-a făcut să mă simt mai relaxat ca oricând.

„Iar eu abia aștept să te simt”, îmi venea să-i spun. În schimb, am încercat o strângere de mână fermă, neutră. Nu știu ce mi-a ieșit, pentru că atingerea mâinii ei mi-a activat din nou toate simțurile. Am rămas așa preț de câteva secunde și am privit-o, ca și când căutam să immortalizez imaginea ei. Ne-am desprins cu greu din momentul acela.

— Mergem în altă parte, dă-mi voie să te conduc. Acolo e ocupat.

Un zâmbet jovial i-a luminat fața și i-a trădat emoția.

Am urcat în urma ei, bucuros că pot s-o privesc în tihnă. În tot timpul care a trecut de la prima întâlnire m-am gândit neîncetat la ea și la ce mi-aș dori să fac atunci când ne vom revedea. Acum, când o aveam în față, uitasem cu desăvârșire de toate scenariile și era bine așa, pentru că femeia asta era acel „aici și acum” pe care îți doreai să-l trăiești cu intensitate.

Purta o fustă neagră, strâmtă, tocuri înalte care îi făceau gambele parcă și mai subțiri, iar în

partea de sus o cămașă albă cu guler înalt, imaginea ideală a fanteziilor mele. De data asta își prinsese părul într-un coc lejer, lăsându-și chipul liber și dându-mi astfel ocazia să-i văd trăsăturile mai bine. Continuam așadar s-o descopăr și să fiu fascinat. N-aș vrea să fiu înțeles greșit, am cunoscut o mulțime de femei frumoase, doar că la ea nu era vorba doar despre asta, ci și despre cum își purta frumusețea. Era ceva special în ea și reușea să-mi transmită ceva nemaiîntâlnit până atunci.

A deschis o ușă care dădea într-o cameră mare, cu un birou de sticlă așezat în dreptul geamului. Pe el erau o floare, un laptop, o poză cu ceea ce urma să aflu mai târziu că era casa visurilor ei, câteva hârtii în dezordine, o agendă deschisă și un stilou. Mi-am întors privirea. În stânga era o canapea bej, modernă, cu o textură catifelată. Deasupra canapelei erau două tablouri despre care mi-a povestit că erau opera unui prieten de-ai ei. Îmi place să observ designul unei încăperi, dar aici o căutam pe ea, în tot ce reprezenta încăperea. În dreapta era o masă de lucru similară cu biroul, cu suprafața din sticlă și cadru din lemn, și un scaun rotativ, pe care mi-am imaginat-o cum stă jucăușă. Un șevalet cu o pictură în lucru, câteva pensule și culori completau peisajul. Am presupus că este biroul ei. De fapt, am simțit asta.

— Bine ai venit în micul meu univers!

A zâmbit și a făcut o piruetă.

Nu m-am înșelat.